

Posudek magisterské práce Michaely Venclové.

Michaela se zajímá o práci s tabulovým sklem. Magisterské studium se proto rozhodla absolvovat právě v našem ateliéru, kde se občas něco ze skla objeví, i když ateliér není specializován na práci s tímto materiálem jako jeho vedoucí. Ten má ovšem taky poněkud širší záběr a nejráději se prochází se psy po lukách plných kopřiv.

Michaela se tedy rozhodla dostudovat ve škole, kde není pořádně prostor na práci, kde není z čeho dělat, kde nejsou peníze, ale pořád to nějak jde, protože je zde elán, ideály atd.

Pro svoji závěrečnou diplomovou práci chtěla využít tabulové sklo a principů, se kterými již úspěšně završila bakalářské studium na UJEP v Ústí nad Labem. Průhyb skla a deformované zrcadlení v rámech, které umožňovalo řízenou deformaci, průhyb tabulí se rozhodla zopakovat bez zrcadel, bez rámců, jednodušeji. Teplické sklárny prostřednictvím liberecké filiálky darovaly sponzorsky požadované tabule skla. Poloprázdný liberecký obchodník s názvem Plaza dal k dispozici jednu obchodní /prodejní/ neupravenou kóji se dvěma sloupy v těžko definovatelném půdorysu.

Sloupy a dilatační spáry v betonové podlaze vytvořily v tom asymetrickém, architektonicky „pozoruhodném“ prostoru určité pevné body a linie, na kterých Michaela vystavěla a kolem nichž obtočila „osmičku“. Na spáry položila tabule na výšku a ty pak přitlačila k podlaze ocelovými lanky přitaženými šponováký do ok v betonové podlaze. Dlouho jsem tomu při naší korespondenci nerozuměl. Měl jsem jisté obavy z možné disproporce plynoucí z přijetí dané symetrie s hmotnou asymetrie prázdna, kterou měla narušit zdeformovaná reflexe a rozehrát tak hru kontrastů křivek, linií a zrcadel.

Nedostatečné osvětlení, prostor bez kontrastu se jen obtížně dostával na plochu skla a v šeru se jen obtížně vyjevovaly odlesky hran a lanek, které tvoří onu subtilní kresebnost, o kterou má jít.

Druhý pokus se Michaela rozhodla z praktických důvodů a na mé doporučení realizovat ve skladových prostorách u brněnského nádraží, kde připravujeme ateliérovou prezentaci po roce usilovného přemýšlení a práce. Totožná skla a stejný princip kotvení bez průhybů. Jasně definovaný industriální prostor s nesmazatelnou stopou, řádem mocnářství, opanovala Michaela téměř bez přípravy.

Jak to přivezli tak to skládala.

Relativně fotogenický, kontrastní prostor je přece jen víc reflektován. Odrazů je zde více, tak jako oken a slunečního svitu. Přesto jemnost zůstává v kresbě i ve sdělení. A tak vidíme okna, diváky, vlaky, Brno... tam, kde ve skutečnosti nejsou. Nejsme však zmateni, protože výrazná frontálnost nádražního skladiště nás nemate, dává nám jistotu. Nakonec nejde ani tak o matoucí iluzi, nýbrž o jemnou kresbu hran a linií lan, kterou vnímáme při opatrném procházení labyrintem náhody.

Hodnocení A

Prof.ak.soch. Jan Ambrůz

